

Д.м. Донцов

Буря над Заходом

Великий зміст має для нас буря, що перелетіла над Заходом.

Погром соціалістів у виборах в Іспанії. Барикади на вулицях Парижа. „Народні представники“, що втікали задніми дверима з палати перед гнівом паризького народу. „Батько“ Геріо, залишений в дезабіле на бруку столиці при іронічних криках: „Vive l'armée rouge“! „A la Seine“!.. Нарешті — приятелі Сталіна (і наших радикал-соціалістів) — Отто Бауер і Зайц, що тікали до Чехії, і — остаточна розправа з соціалізмом у Відні...

А тут — блідий жах „Chwil“ і „Naszych Przegląd“-ів — довбухів всяких інтернаціоналізмів.

Явища того самого порядку.

Очевидно ціла соціалістично-радикальна преса репетує про „фашизм“ у Франції, про „реакцію“ в Австрії, і про „антисемітизм“ в Галичині... Певно, це все є реакція, реакція здорової частини суспільства, яка нарешті схаменулася, щоби скинути ярмо масонсько-соціалістичної кліки.

Певно, це „реакція“ є, коли бувші комбатанти маніфестували в Парижі під звуки не „Інтернаціоналу“, а „Марсилези“!

Певно, це „реакція“, коли іспанський Панза не бажає вже бути попихачем Дон-Карлоса-Маркса.

„Реакція“, коли лагідна Австрія Штрауса, Шніцлера і „солодких дівчат“ — осатаніла, щоби в корені здусити спробу впровадити „диктатуру пролетаріату“ (а ля Ленін) в наддунайській столиці.

„Реакція“ є, коли галицький селянин постановив застосувати в господарчій життю ту саму засаду, яку застосовують споконвіку жиди: „свій до свого!“

Проти кого пішла ця „реакція“ у Франції? Проти безконтрольної й безвідповідальної господарки „картелі“, соціалістично-радикальної більшості в Палаті, проти плюндрування ощадностей — все одно чи Ставиським чи міністром Далядіє, нелегальним чи „легальним“; проти цинічної хоч і повільної експропріації правдивого трудящого народу Франції лицарями зпід темної чи совітської звізди. На службі S. F. I. O. і 2-го Інтернаціоналу. Реакція проти цілої S. F. I. O., соціал. партії Франції з жидом Блюмом на чолі, — яка поза Палатою кричала: „світла! Більше світла!“, а в Палаті дусила всі спроби в'яснити аферу Стависького. Нарешті — проти кліки, що в ім'я „ідей 1789“ і „Капіталу“ — править Францією; кліки, що під ріжними псевдонімами п'ять разів — протягом останніх 18-ти місяців презентувалася перед

французьким народом, щоби нарешті — своєю трусістю і нездарністю — викликати майже революцію.

Про що йде тепер у Франції? Про заміну чимсь іншим — фікції демократії, отих 600 „суверенів“ та їх штучної „більшості“, яку догори ногами перекинула правдива більшість нації протягом одної ночі... Про заміну чимсь іншим тиранії тих „суверенів“ і карикатури „народоправства“, що допровадили країну до економічної катастрофи і до розливу крові, а завтра моглиби допровадити до анархії...

Ось якою електричністю наладована тепер політична атмосфера Франції.

А в Австрії? А в Австрії відбулася „превентивна війна“ провідників здорової частини народу проти тих, які готували Австрії — большевицький режим. Проти тих, які податками руйнували австрійське міщанство, нищили державний бюджет і збиралися — в ім'я „свободи“, так як Ленін, — сісти на шию австрійському селянству, які звеличали Сталіна й отверто готувалися до диктатури соціалістичної партії, накладаючи з усіма ворогами німецького і австрійського народу.

І тут гра урвалася 28.VII. 1927 р. писав в своїй газеті „Леон“ Блюм: „австрійська соціаль-демократія напевно хутко здобуде більшість, а за нею — і владу в країні. Це лиш питання часу“... Останні події в Відні показали, як „Леон“ Блюм перецінював сприт і значіння своїх австрійських одновірців (приділених до австрійської соціалдемократії) і як низько оцінював силу і живий дух австрійського народу.

Про що йде в Австрії? Про те саме, що у Франції і в Іспанії: про знесення карикатури демократії, яка — *via* Керенщина — веде просто до большевизму; про запровадження корпоративної (фашистівської) держави (в Австрії) — або про радикальну зміну „демократичної“ конституції (у Франції); про скріплення влади президента, про правдиву контролю народу над своїми „вибранцями“ (референдум!), про обмеження прав тих „вибранців“, як це є напр. в Англії, де послы не мають права бюджетної ініціативи...

Коротко — іде до ліквідації впливів кліки соціалістично-радикальної, — ліквідації, як її перепровадив Гітлер в Німеччині і Мусоліні — в Італії.

Ясно, що наглий удар по інтернаціоналізмі в Парижі й у Відні, який був лиш дальшим відгомном подій 1933 і 1922 рр. в Берліні і в Римі, — налякав інтернаціональне жидівство. „Лявіна подій — писала „Schwila“ (14.II.) наказує не лише жидам тих країв, де повернула середньовічна реакція, але й жидам цілого світа зміцнити свої старання в напрямку... визволення жидів від згуби, яка в вирі подій стає їх єдиним і грізним наслідком“...

„Єдиним наслідком“ — це очевидно, жидівський

егоцентризм. Але — напевно одним з наслідків і то поважним.

Вже хвиля, якої боїться „Schwila“, високо бє у Франції, де не устають пригадувати собі, що Ставіський і Блюм — не є жадні французи. Вже Petit Bleu протестує проти опанування французької преси „блюмами“. Вже l'Appel взиває не купувати у „блюмів“. Вже Клеман Вотель в „Journal“ кпить з „блюмів“, які стараються впливати на французьку політику — в напрямі пацифізму перед приходом Гітлера, і в напрямі — мілітаризму по приході Гітлера. Вже Леон Доде виступає за pimegus clausus...

А тепер, по бурі на заході, разом з подувом антиінтернаціоналізму, що віє з Берліну, з Риму, з Парижу і з Відня — долетів до нас і подув „антиблюмізму“.

В цій справі треба поставити кілька точок над і. А особливо кілька запитань:

1. Коли „Jewish Chronicle“ говорить про „горди українські“ Хмельницького, чому вона ображається коли говорити про інші „горди“?

2. Коли „блюми“ уважають, що неетично нам вдиратися до їх варстату праці, до торгівлі — чому етично є коли Літвінови і Троцькі видають нашому селянинові його варстат праці — землю і віддають її під кольснiзацію?

Чи уважалиби жиди за нормальне, колиб, скажім, українці зачали видавати жаргонову пресу і творити жидівські партії — під своїм українським проводом? І чи не обурилисяб проти того? А коли так, то яке право мають обурюватися вони, коли ми протестуємо проти діяльності КПЗУ — якою верховодять жиди? І яке право малиб обурюватися, коли українці недопустилиби до видавання жидівських газет українською мовою?

4. Коли жиди обурюються на засаду „свій до свого“ — чому ту саму засаду скрупулятно примінюють у власнім житті?

5. Коли жиди (навіть такі як Марголін) — активно або пасивно — боронять Шварцбарта, — яким правом їх (в російській мові) преса — відсуджувала від чести українського патріота Міхновського, який боронив українських селян, обвинувачених у погромах?

6. Коли Schwila (8. II.) пише, що не випадає витикати жидам — большевиками жидівськими, бо „вони в нинішній Росії совітській занадто малу ролю відграють, щоби взагалі впливати поважно на біг подій“ — то чому жидівська преса обороняла Шварцбарта в 1926 р. коли Петлюра на біг подій на Україні в той час теж впливати не міг? Чи жидівська преса застерігає собі виключне право — реакції на минуле?

7. Нарешті коли Жаботинський і інші — за „гріхи“ Гітлера виповідають війну цілому народові німецькому, —

то чому обурюються, коли дехто за гріхи Троцьких, Радеків, Йоффе і пр. — робить відповідальними ширші кола жидівські?

Коротко, коли жиди в своїх політичних потягненнях і в пресі не керуються ніякими засадами, лиш інтересами свого колективу, то чому малиб ми триматися іншої засади?

Час глибше поставити жидівське питання. Жиди — з упадком монархій — перестали бути чинником демократичним. Вони обернулися в сторону диктатур, проти широких мас демосу. Блюми, Ставиські, Ганау у Франції, Бауер в Австрії, противники української кооперації тут, і підпора Сталіна на Україні.

В цім характері жидівство опиняється по тамтім боці барикади. Але і це не все. Жиди — це нарід без держави, без власної території і без власної мови, група, яка не може мати жадного зрозуміння до тих цінностей, так дорогих нам. Тим є жиди чужинцями для нас, суспільством — якого культурні впливи не можуть бути нам корисні.

Етнічна група, яка не має ні пієтизму, ні пошанівку — ні до мови народу, серед якого живе, ні до його землі, ні до його національних аспірацій; група яка виступає — бо розсіяна по всій землі — як чинник інтернаціональний і анаціональний *par excellence* — та група не є корисна в суспільности, серед якої живе, коли прагне захопити провід над нею.

А нічим іншим, як стремлінням захопити провід над автохтонним населенням, є такі зявища, як: 1) Троцькі й Літвінови на Україні, 2) як КПЗУ жидівське в Галичині і — похід проти економічної самоорганізації нашого народу, 3) як похід проти культурної самоорганізації України — з допомогою комуністично-жидівської літератури тут і на Україні.

Спроба захопити провід, чи лише тільки впливати на політичну, економічну чи культурну самоорганізацію нашого народу з сторони жидівства — завжди стрінеться з *veto* м з нашої сторони...

Особливо тепер, коли буря над заходом, здається, остаточно прочистить атмосферу, затроєну інтернаціоналізмом.

Ще чути гуркіт далекої бурі, ще де-не-де блимають сині блискавиці. Але буря ще поверне. Ще багато є до роботи в Франції і в Австрії і в Німеччині. І ще більше поррахунків з інтернаціоналізмом всіх відтінків маємо ми.

Сили інтернаціоналізму — грізні на Україні, смішні, хоч і задиркуваті в Галичині — готуються до розпачливої боротьби, конвульсивно намагають затримати панування над душею нації. Деякі передягаються в убрання „охоронної барви“, в надії, що знайдуть такі свої „нові шляхи“, що таки удасться їм повести маси „назустріч“ свому російсько-московсько-жидівському Месії.

Їх дні почислені, безсильно пленталися вони в хвості інтернаціоналізму, коли він був сильним. Поворотна хвиля з заходу — змете їх з поверхні землі.

І це мабуть буде найважливішим відгомонам у нас бурі, що надходить з заходу.

М. Л.

3 пресового фільму

В ч. 2. „Мети“: „можна бути націоналістом і християнином. Тажими є беззастережно націоналісти студенти католики... Їх кличем є: „Все для України, а Україна для Бога“... Прекрасний клич: „...а Україна для Бога“, але не для фарисеїв і саддукеїв; — „для Бога“, але не для „Мети“ і „Нової Зорі“ зі Зоценком.

„Нова Зоря“ (ч. 9): — „Японська княжна Іваку, 22-літня дівчина, скінчила самогубством. Вона була увязнена, як... комуністка. Опісля розчарувалася щодо комунізму і дійшла до переконання, що своєю діяльністю шкодила батьківщині. Тому поповнила самогубство“.

Що за наївні дівчата ті японки. Якби так у нас така комуністка повернулася, не потребували б кінчити самогубством: напевно жили б далі і або дістала б нагороду на якійсь костюмовій національній вечірці українській, або літературну нагороду буржуазної преси (з куртуазії усунулося б жовтоблакитний прапор) або нарешті поїхала б до якогось Юнану, щоб славити своє ім'я в рідній пресі... Дивний той край Японія...

„Нова Зоря“ (ч. 10): „Представникові „Ентрансіжана“ Св. Отець сказав: ...що Церква все відкидала теорії, які хочуть, щоб творення чисто національних держав стало абсолютним стремлінням кожного народу“ — ці слова інтерв'ю (доречі, як пише „Діло“ — сфальшоване) похваляє „Нова Зоря“. Звідси висновок — кожний хто сумнівається в тім, що єдині щирі самостійники є в „Новій Зорі“ — той анархіст, шкідник і ворог Церкви.

Редактор станицлавівського „Стягу“ (ч. 2.), автор сфальшованого інтерв'ю з редактором „Вістника“ борониться. Оригінально — бо відразу признається: „це правда, що редактор „Стягу“ не згадував д-рові Донцову про своє бажання оголосити друком розмову з ним“... Про це власне і розходилося. А далі: „чейже загально знаним є в літературному світі, що доктор Донцов потрапить заперечувати вечером те, що говорив і писав рано. Більше того, він потрапить часто заперечувати на кінці своєї статті те, що твердив на її початку“... Припустім що так, але — ради Бога — чиж отець редактор на голову впає, щоб приходити до людини й жадати інтерв'ю від людини, яка у вечері заперечує те, що говорила рано? Невже розмова з такою непочтительною людиною могла б бути цікавою для „Стягу“?, чи взагалі для когонебудь? Кепсько вас вчили льоґіки отче. Навіть в полемічнім подразненні не можна аж так забувати на неї...

В „Назустріч“ — програмова стаття в I-м числі, щоб показати своє обличчя публіці: „Пляни? Смійтесь, як ми самі хотіли б сміятися“. Отже плянів нема, нема того, що хотілося б мати. Отже — буде щобудь. „Безпартійний журнал? Схотять проскочити туди всі безхребетні та графомани“... Вже проскочили. Кожний притягає до себе споріднене. Є вже й „Європа“ — в ч. 2.: „московська „Правда“ пише,